

med Udgivelsen af Rigsdagstidenden; udtale min fuldstændigste Anerkjendelse af, med hvor stor Nøiagtighed og Omhu denne Tidende redigeres, dette har jeg ikke alene her til alle Tider udtalt, men jeg har yttret det samme til Enhver udenfor Thinget, der i denne Henseende har abspurgt mig, det er imidlertid ikke umuligt, at en sagte udtalt Yttring kan undslippe endog det fineste Øre, naar Salen ikke er fuldkommen rolig, og jeg skylder Sandheden at erklære, at jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand for Hjørring har Ret; omdenskjønt det er mig umuligt med Visshed at sige det; — da jeg ikke var forberedt paa det Foredrag, jeg holdt, hvilket meest var en Replik til Rigsdagsmanden for Randers Amts 1ste Valgkreds, ved jeg ikke, hvorledes Ordene ere faldne — men ved at gennemlæse hvad jeg har sagt, tør jeg med temmelig Bestemthed paastaae, at det ikke vilde være faldet mig ind den Dag ved Sagens første Behandling at imødegaae Yttringer, som skulle være faldne fra den ærede Rigsdagsmand under Sagens Omtale ved Finanslovens første Behandling. De Yttringer, jeg har imødegaaet, troer jeg med Sikkerhed at kunne sige ere faldne ved Sagens første Behandling, men saavidt jeg erindrer, saa var det en meget løst henkastet Yttring om, at der til Fuldsørelsen af Frederikshavns Havn aldeles savnedes Bolværker (A. Hage: Pøleværket!). Nei, det var Bolværker, Yttringen om Pøleværket faldt ikke dengang; jeg kan imidlertid kun sige, forsaavidt som jeg er Medpart i Sagen og min Huskommission ikke slaaer mig feil, da troer jeg, at den ærede Rigsdagsmand for Hjørring har Ret.

Fischer: Maaſtee jeg maa gjøre en Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

Fischer: Jeg skal med største Fornøjelse tiltræde den Anerkjendelse, som den ærede sidste Taler har udtalt angaaende den Nøiagtighed og Omhyggelighed, hvormed Rigsdagstidenden redigeres. Det er ganske vist et ganske overordentligt vanskeligt Hverv at gjengive Talerne her i Thinget correct, og det er dobbelt vanske-

ligt, naar Møderne ere saa lange, som de have været i de sidste Sessjoner. Jeg skal dertil endnu sige, at strax efter at mine Yttringer vare faldne, bragte man mig det fra Stenographerne leverede Manuscript, og i dette Manuscript mangler aldeles den Yttring, som jeg savnede. Deraf vil det altsaa fremgaae, at der ikke kan paahvile Redactionen af Tidenden den allermindste Skyld for, at denne Yttring er ubeladt, og deraf vil det ogsaa fremgaae, at der ikke kan være nogen Skyld hos den ærede Rigsdagsmand for Mariager (A. Hage), om Noget skulde have tænkt derpaa. Jeg gjentaager, at jeg Intet har udtalt i saa Henseende.

Scherning: Hvad de juridiske Dommere angaae, saa skal jeg ikke gaae yderligere ind paa den Sag. Jeg kunde holde mig til den ganske simple Bemærkning, som ofte fremkommer: Har man da her i Landet seet, at Dommene hyppig blive affatte, og er der altsaa nogen Fare paaferde; men jeg skal reent forbigaae denne Sag. Det, jeg egentlig ønskede at omtale, var denne Bevilling af de 2,000 Rd. i Anledning af Loven om de Geistliges Lønning. Der er i § 9 omtalt, at der skulde træffes nærmere Foranstaltninger med Hensyn til Tiendens Indbetaling. Jeg vil haabe, at nogle af disse Møbler blive anvendte til at foranstalte, at Tienden snarest muligt over hele Landet bliver indbetalt til de kongelige Kasser. Det vilde være meget heldigt, om hele Opkrævningen af Tienden ved Præsternes Mellemkomst hørte op, og at derimod Tienden indslød der, hvor den hører hjemme, i de kongelige Kasser, og naar dette først var Tilfældet, vilde den geistlige Lønningslov være meget lettere at føre igjennem; den Grund, hvorpaa den geistlige Lønningslov altid vil strande, vil være Lønningsfonden.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg var med Hensyn til denne Sag overbeviist om, at naar den ærede Rigsdagsmand, der nu satte sig, første Gang vilde yttre sig, saa vilde han yttre sig paa den Maade, hvorefter jeg antog, at naar han yttrede sig sidste Gang om den, saa vilde han give sin Stemme til den geistlige Lønnings-